

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΣΤΡΑΤΗΣ ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΣ
Παρασκευή 11 Νοεμβρίου 1938
Χρονιά 7η - Άριθμ. Φύλλου. 326
ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ
* Αντικρυσ στην Εθνική Τράπεζα.
ΜΥΤΙΛΗΝΗ - ΑΡ. ΤΗΛ. 4-75

ΛΕΣΒΙΑΚΗ «ΣΑΤΙΡΙΚΗ - ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΗ» ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ

Ἡ δράση τῆς ντόπιας πολιτοφυλακῆς στὰ 1912

Ὁ στρατὸς τῆς κατοχῆς εἶχε προελάσει στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ νησιοῦ, γιὰ νὰ χτυπηθεῖ μετὰ τὸν Τούρκικὸ στρατὸ, ποὺ εἶχε ἀποσυρθεῖ στὸν Κλαπάδο, κατόπιν συνεννοήσεως τῶν τοπικῶν Τουρκικῶν ἀρχῶν καὶ τοῦ Ναυάρχου Κουντουριώτη. Ἔτσι ἀπεφυχθῆ ἡ μάχη μετὰ τὴν πόλη. Ἄλλ' ὁ ἀπελευθερωτικὸς στρατὸς εἶτανε πολὺ λίγος. Καὶ δὲν περισσεύει καὶ γιὰ φρουρὰ τῆς πόλεως.

Μόναχα λίγοι πεζονάφτες ἔμειναν γιὰ ἀστυνομικὰ καθήκοντα. Γιαυτὸ ὁ Στρατιωτικὸς καὶ Πολιτικὸς Διοικητὴς κ. Κωκὸς Μελάς βρέθηκε στὴν ἀνάγκη νὰ ἀποταθεῖ γιὰ ἐνίσχυση στὸν πατριωτισμὸ τῶν ἠρωικῶν τέκνων τῆς Μυτιλήνης. Ὅλο καὶ θὰ ὑπάρχουνε παλληκάρια στὸν τόπο, ἐσκέφθη ὁ κ. Μελάς, ἀφοῦ εἶχανε τὸν ἠρωισμὸ νὰ σπάσουνε καὶ νὰ λεηλατήσουνε τὰ δημόσια γραφεῖα καὶ νὰ μὴν ἀφήσουνε οὔτε καλλαμάρι στὴ θέση του...

Εὐτυχῶς τὰ τέτοια παλληκάρια εἶχανε πάρει τὰ βουνὰ ὡς ἀντάρτες γιὰ κλιμάτσιο καὶ ἀναγκαστικὰ στὴν πρόσκληση τοῦ Διοικητοῦ ἀπήντησαν ἐνθουσιωδῶς μόνον παιδιὰ καλῶν οἰκογενειῶν. Θέλετε μερικὰ ὀνόματα;

Φῶκος Κατσάνης, Χριστ. Βελισσάριος, Σπύρος Σβορώνος, Γιάννης Καρδινάλιος, Ζαφ. Γιαννέλης, Π. Ζαχαρίου, Ντόρος Θεοδοῦδης, Α. Μεταξᾶς, Χρ. Μολίνος, Μίλτος Κουντουράς, Μαν. Ἀξιότης κ. ἄλ.

Ἀπὸ αὐτοὺς καὶ ἄλλους πολλοὺς μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ ὑποφαινόμενος, καλὸ παιδί ἐπίσης, ἔγινε τὸ ἐθελοντικὸ σῶμα τῆς πολιτοφυλακῆς, ποὺ ἀνέλαβε νὰ φυλάγει τὴ νύχτα τὴν τιμὴ, τὴ ζωὴ καὶ τὴν περιουσία τῶν πολιτῶν, μ' ἓνα γκαρ σκουριασμένο καὶ μὲ μιὰ καρδιά λαγοῦ. Καλὰ ποὺ οἱ Τούρκοι δὲν εἶχανε τακάτι νὰ ἐπιτελέσουνε καὶ τρέμανε σὰν τὰ φύλλα καὶ πιότερο ἀπὸ μᾶς στὰ σπύτια τοὺς τὶς νύχτες. Εἶδε μὴ, ἓνα πατλάκι νὰ περῆ μπροστὰ μας, θάνοιγε ἡ γῆ νὰ μᾶς καταπιεῖ ἄλλους τοὺς γενναίους μμητὰς τῶν ἠρώων τοῦ 21.

Ἀφίνοντας στὸν ἱστορικὸ τοῦ μέλλοντος τὰ τῆς συμβολῆς τῆς πολιτοφυλακῆς εἰς τὸν ἀπελευθερωτικὸν ἀγῶνα τῆς νήσου, δίνουμε μερικὰ χαρακτηριστικὰ ἱστορικὰ ἀνέκδοτα, τῆς ἀρμοδιότητός μας, ἀπ' τὴν ἐθελοντικὴ δράση τῶν Μυτιληναίων ἐν γένει, καὶ θέλει ἄς τὰ λάβει ὁ ὄψις, θέλει ἄς τὰ ἀγνοήσει ἢ σοβαρῆ ἱστορία. Ὁ κόσμος μὴ φορὰ ἔξω ἀπὸ τὴν ἱστορία.

Ἡ μπόμπα τοῦ Φώκου

Τῆ δευτέρῃ βραδυᾷ τῆς κατοχῆς ὑπῆρχαν πληροφορίες πὼς οἱ Τούρκοι τῆς Μυτιλήνης ἐτοίμαζαν ἐπίθεση κατὰ τῶν χριστιανικῶν συνοικιῶν. Ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας κ. Θεόφρατος Σκουρτέλης, μολοντὶ δὲν εἶδνε πίστη στὶς ἀδέσποτες φήμες ἔκρινε ὡσαύτὸ νὰ πυκνώσει τὶς περιπολίες στοὺς Τουρκομαχαλάδες. Ὁ μακαρίτης ὁ Φῶκος Κατσάνης ἐτάχθη περιπολῶν στὸν τομέα μεταξὺ Γενῆ-Τζαμιῦ καὶ Μεγάλου Λουτροῦ. Τομέας ἐπικίνδυνος καὶ ἀποστολὴ πολὺ δύσκολη. Ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή μποροῦσαν οἱ Τούρκοι νὰ ἐπιτελέσουν τοὺς πολιτοφυλακὰς μετὰ λυωμένο μολύβι ἢ νὰ ἀνοίξουν πάσα τὰ κεφάλια τοὺς, ρίχνοντας ἐπάνω τοὺς ἀπ' τὰ παράθυρα πέτρες, γουδιά, μαγκάλια κλπ. Κάποια στιγμή ὁ περιπολάρχης ἔμεινε πίσω ὅσον ἐνα ντουροέκι γιὰ μιὰ γωνοστῆ λαπτὴ δουλιὰ τοῦ ποδαρίου. Ὄταν τέλειωσε κ' ἔκανε νὰ προχωρήσει βιαστικὰ γιὰ νὰ προφτάξει τοὺς συντρόφους του, ἓνας τρομερὸς κρότος, σὰ μπόμπα ποὺ εἶχε σκάσει πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του, τὸν ἔκανε νὰ τὸ βάλει στὰ πόδια κρᾶζοντας: «Στὰ δπλα!» Οἱ σύντροφοί του ἀντὶ νὰ τρέξουν σὲ βοήθειά του ἢ νὰ ταμπουρωθοῦν στὸ ντουροέκι καὶ νὰ τὸν περιμένουν τὸ κόψανε κ' αὐτὸ λάσπη καὶ πήρνανε τὴν ἀνεσπαμιά τοὺς κάτω ἀπ' τὴ λέσχη τοῦ Κομιτάτου, ὅπου ἐστρατωνίζοντο πεζονάφτες. Ἐκεῖ κατέφθασε κ' ὁ Φῶκος μετὰ τὴν ψυχὴ στὸ στόμα.

Ἀπὸ πρόχειρη ἐξέταση ποὺ ἔκανε ὁ σκοπὸς πεζονάφτης ἀντελήφθη πὼς κάτι συνέβαινε πραγματικὰ καὶ δὲν εἶτανε πλάσματα τῆς φαντασίας τοῦ περιπολάρχῃ τὰ ὅσα ἔλεγε, ἀφοῦ τὸν εἶχανε τραυματίσει κιάλας στὸ σβέρκο κ' ἔτρεχε αἷμα!

Ὁ ὑπαξιωματικὸς τοῦ σταθμοῦ ἐπι κεφαλῆς διπλῆς περιπόλου ἀπὸ νάφτες καὶ πολιτοφυλακὰς ἔσπασε μετὰ προφύλαξη στὸν τόπο τοῦ ἐγκλήματος καὶ τὸ πρῶτο ἔγραψε στὴν ἀναφορά του: «Ὁ ἐν λόγῳ περιπολάρχης ὑψηλὸς παρὰ φύσιν τυγχάνων καὶ ἔχων ἀνητημένον τὸ ὄπλον μετὰ ἐφ' ὄπλου λόγῃν εἰς τὸν ὄμιον του, ἐκτόπησε μετὰ τὴν λόγῃν τὸν φανὸν τῆς δημαρχίας, διαρχόμενος κάτωθεν τοῦ ὀρητικῶς καὶ τὸν ἔθραυσε, ἐξ ὅσων οἱ κρότοι καὶ ὁ τραυματισμὸς του...»

Ὁ πανικὸς

Συνέβη τῆ δευτέρῃ βραδυᾷ τῆς κατοχῆς ὡρα 7 1/2 περίπου. Ἐγκριτος συμπολίτης ἱατρὸς, ἐπανερχόμενος ἐκ Παναγιούδας ὅπου εἶχε ἐπισκεφθεῖ ἀσθενῆ, ἀντελήφθη, στὴ διασάβρωση τῆς Μόριας ἐνόπλους στρατιώτες Τούρκους ποὺ βαδίζανε προφανῶς κατὰ τῆς πόλεως. Διέταξε τὸν ἀμαξῆ νὰ λαλήσει ὀλοταχῶς καὶ ἔφθασε στὴν Ἐπάνω Σκάλα κρᾶζοντας: «Τούρκοι! Ἐρχονται οἱ Τούρκοι!» Τὴν κραυγὴ ἐπανάλαβεν ἡ μυριοστόμη φῆμη ἀπ' τὴν Ἐπάνω Σκάλα ὡς τὸν Κήπο κ' ἐβλέπατε τοὺς γενναίους συμπολίτες νὰ φέβγουν ἀπ' τὰ κέντρα καταίε με πατώσε, ἀναποδογυρίζοντας τραπέζια, σπάνοντας τζάμια κλπ.

Τὴν ἐπομένη ἡ «Σάλπιγξ» ἔγραψε, ὅπῃ τὸν τίτλον «ἀνόητος παρεξήγησις»:

«Χθὲς περὶ τὴν 8 μ. μ. κάποιος ἐπισημὸν ἐξαφνισθεὶς ἐκ τῆς ἐμφανίσεως περικύλου μας ὀρηγοῦσης Τούρκους αἰμαλάτους, συλληφθέντας ἐκτὸς τῆς

πόλεως, ἔρηξε κραυγὴν, μὴ τιμῶσαν τὴν γενναϊότητα οὔτε αὐτοῦ οὔτε τῶν ἐπαναλαμβανόντων αὐτῆν. Εὐτυχῶς στρατὸς καὶ ναυτικὰ ἀγγήματα (τὴν πολιτοφυλακὴν μᾶς τὴν ἠγνόησαν οἱ δημοσιογράφοι) ἐπανάφεραν τὴν ἡσυχίαν. Καλὸν θὰ εἶνε ἕκαστος πολίτης νὰ φαίνεται προσεκτικώτερος καὶ γενναϊότερος. Ἄς σεβασθῶμεν τέλος πάντων καὶ ἡμᾶς αὐτοὺς καὶ τοὺς ἐλευθερωτὰς μας, καὶ ἄς μὴ προκαλοῦμεν τὸν οἰκτον οὐδενὸς διὰ τῶν ἀνοήτων ἐξαφνισμῶν μας.»

Διαδόθη τότε ὅτι ὁ «ἐξαφνισθεὶς ἐπιστήμων» εἶτανε ὁ φίλος κ. Ἰπποκράτης Σανιδης. Μπορεῖ νάτανε καὶ ὁ κ. Σανιδης ὅπως καὶ κάθε συμπολίτης, ἐπιστήμων καὶ μὴ. Ὅλοι μας γενναῖοι εἴμαστε.

«Θέλις πιστόλι»;

Τῆ βραδυᾷ τοῦ πανικοῦ βρέθηκε στὴ λέσχη τοῦ «Συλλόγου τῶν ἐκδρομῶν»—νῦν Ἐμπορικὴ Τράπεζα— ἓνας σηματοφόρος τοῦ Ναυτικοῦ, ὁ Παστρικάκης, ποὺ σκοτώθηκε ἀργότερα στὴ Χιό. Μετὰ τὶς πρῶτες κραυγὰς ἀπ' τὸ δρόμο «Τοῦρτο! Τοῦρτο!» ὁ Παστρικάκης τράβηξε τὸ πιστόλι του καὶ στάθηκε στὸ κεφαλόσκαλο. Ἀπ' τὰ μέλη τοῦ Συλλόγου ἄλλοι τρυπῶσανε κάτω ἀπ' τὰ τραπέζια καὶ τοὺς καναπέδες, ὡς λ. χ. ὁ κ. Μαυῶλης Ἀξιότης, κ' ἄλλοι τρέμοντες τρέξαν μετὰ τὰ πιστόλια στὸ χέρι, νὰ ἐνισχύσουνε τὸ σηματοφόρο καὶ τὸν ρωτοῦσανε: «Θέλις πιστόλι; Θέλις πιστόλι;» Μεταξὺ αὐτῶν τῶν γενναίων εἶτανε καὶ οἱ Σίμος Ἀργυρόπουλος, Σπύρος Σβορώνος καὶ Κώστας Κουτρης.

Σὰν πέρασε ὁ πανικὸς ξετρώπωνε κάτω ἀπ' τὸ τραπέζι τοῦ ὁ Μανώλης ὁ Ἀξιότης καὶ σουλατσάροντας νευρικὰ, φώναζε: «Τί κάνετε ἔτσι! Δὲν ντρέποστε! Παλληκάρια εἴμαστε!»

Κοντὸς ψαλμὸς

Ὁ Χριστόφορος Βελισσάριος δὲ χάριζε κάστανα. Στὸ ἄλτ! ἐννοοῦσε νὰ σταθεῖ, καὶ στὸ τίς εἶπ' ἢ νὰ πεῖς τὸ σύνθημα ἢ νὰ σηκώσεις τὰ χέρια ἀπάνου, φωνάζοντας «ἀμάν!» Ἀλλοιώτικα πυροβολοῦσε ἔτσι τὴν ἐπαθε ἓνα βράδυ ἓνας γάδαρος στὶς Καμάρες, ποὺ μῆτε σύνθημα ἔχειρε, μῆτε σοῦζα ἔκανε! Ὅχι, παίζουμε

Ἐνέδρα

Περιπολοῦσαμε στὴ Χρυσόμαλλη ὕστερ' ἀπ' τὰ μεσάνυχτα. Περιπολάρχης ὁ συνάδερφος Ντόρος Θεοδοῦδης. Κατὰ τὶς Βάγιες—ποὺ δὲν εἶτανε ἠλεκτροφωτισμένες τότε— ἀκούσαμε σαματὰ.

— Ἄλτ! ἐκραύγασεν ὁ περιπολάρχης μετὰ ἱλαροτραγικὴ φωνή.

Ὁ ἐχθρὸς ἀντὶ νὰ κάνει ἄλτ ζαλοπάτησε μετὰ τὶς Βάγιες.

— Τίς εἶ! ἀντηλάλησεν ἡ ἐπιτακτικὴ φωνὴ τοῦ Ντόρου.

Τοιμουδιά ὁ ἐχθρὸς! Καὶ ὅμως εἶτανε ἐκεῖ πίσω ἀπ' τὸ σκοτεινὸ δάφνινο τεῖχος. Σχεδὸν ἀκούγαμε τὴν ἀνεσπαμιά του, θὰ τὴν ἀκούγαμε δηλαδὴ, ἀν δὲν κάνανε τόσο θόρυβο οἱ καρδιές μας. Πῶς χτυποῦσανε οἱ ἄθλιες! Σὰν ἐργοστάσια ἠλεκτρικῆς. Στὴν κρίσιμη αὐτῆ ὥρα ὁ Ντόρος ἐνήργησε σὰ μέγας στρατηγός, ποὺ δὲν ἐννοεῖ νὰ θυσιάσει στὰ κουτούροδ οὔτε ρανίδα αἵματος τῶν ἀνδρῶν του καὶ πρὸ πάντων δικό του. Ἄντα τις χεροῦκλες του, μᾶς ἔσπρωξε πίσω, πίσω, πίσω κ' ὅταν εἶ-

ΤΟ ΑΘΗΝΕΪΚΟ ΣΟΛΟΙΚΟΠΑΖΑΡΟ

Τὴν ἔεκανε μετὰ τὰ λόγια («Ἐθνος» 23-10-38—Χρονογράφημα Τ. Μωραϊτίνη).

«Ἔτοι σοῦ ἀξίζει». Μετὰ τὰ τὰ λόγια ὁ ἠρωϊκὸς νέος τῶν Καλαμῶν κ. Λαμπίρης ἔεκανε τὸ δυστυχισμένο κορίτσι ποὺ δὲν τὸν ἀγαποῦσε.

Καὶ ἔτσι ἀποδεικνύεται ὅτι μπορεῖ κανεὶς νὰ σκοτώσει καὶ μετὰ τὰ λόγια.

Ἡ προστασία

τῶν... ἐγκληματιῶν («Ἐστία» 5-10-38—Σχόλιο)

«Δὲν χωρεῖ ἀμφιβολία, ὅτι ἡ προστασία τοῦ ἐγκληματιῶν θὰ συντέλεση κατὰ πολὺ εἰς τὴν βελτίωσιν αὐτοῦ καὶ τὴν μείωσιν τῆς ἐγκληματικότητος.»

Πρέπει ὅμως πρῶτα νὰ τροποποιηθεῖ ὁ νόμος ποὺ καταδιώκει τοὺς ὑποθάλλοντες καὶ προστατεύοντας τοὺς ἐγκληματίας.

Παρήχησις

(«Τύπος» 2-10-38—Μυθιστόρημα). «Ἦτανε κατασκασμένη ποὺ ἔγινε ἀφορμὴ ὄλης αὐτῆς τῆς δυστυχίας. Πρέπει νὰ προσέχουν οἱ συγγραφεῖς μας τὶς παρήχησις στὶς κατασκασμένες ἠρωίδες τους.»

Ἀκροβασίαι

(«Ἐλ. Βῆμα» 2-11-38—Ἀεροπορικὰ ἐπιδείξεις).

«Τὴν ἐπιβεβαιῶν τῶν ἀεροπλάνων ἔκαμεν ὁ διάσημος ἀεροπόρος ἀκροβάτης κ. Ἀχγκελς, ὅστις μετὰ ἐξαιρετικὴν δεξιότητα ἔκαμε δυσκόλους καὶ τολμηρὰς ἀκροβασίας, προκαλέσας τὴν ἐντύπωσιν τῶν παρισταμένων ἀξιωματικῶν.»

Ὅσο γιὰ τὶς γλωσσικὰς ἀκροβασίας τοῦ κ. συντάκτου αὐτῆς, προκαλοῦν τὸν θαυμασμὸν μας.

Οἱ καταδρομῆς

(«Χρόνος» 8-6-30—Ὁ ἐφευρέτης Ντὴζελ ἀνάγνωσμα).

«Δέκα μῆνας κατόπιν ἐκηρύσσετο ὁ εὐρωπαϊκὸς πόλεμος καὶ 290 ὑποβρύχια ἐφευγαν ἀπὸ τοὺς γερμανικοὺς πολεμικοὺς λιμένας διὰ νὰ ἀρχίσουν τὰς καταδρομὰς των.»

Ἔτσι τὰ ὑποβρύχια κατέτρεχαν τὰ ἐμπορικὰ πλοῖα ἀνέκαθεν.

ἄχαμε φτάσει στὴν ἐκκλησιὰ μετὰ τὸ σιωπηλὸ στρατηγικώτατο ὄπισθεν, μᾶς εἶπε:

— Φιγητὰ τὴ γλυτώσαμε. Εἶχαμε πέσει σὲ ἐνέδρα.

— Κι' ἂν εἶτανε πάλι κανὲς γαῖδαρος, κύριε περιπολάρχῃ;

— Δὲν πειράζει. Τούρκοι νὰ μὴν εἶνε, εἶπε ὁ Ντόρος γελώντας τὸ χαριτωμένο εἰρωνικὸ γέλιο του.

Κίμσιν;

Ὁ Ζαφείρης Γιαννέλης, ἀνεβαίνοντας ὡς περιπολάρχῃ στὰ Ἀραπλικά εἶδε ἓνα ὑποπτο καραντί, κολημένο στὸν τοῖχο:

— Τίς εἶ;
Τούρκος θά'νε καὶ δὲν καταλαβαί-
(Ἡ συνέχεια στὴ 2ῃ σελίδα)

«ΤΡΙΒΟΛΟΣ»
 ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ ΧΡΟΝΙΑΤΙΚΕΣ

ΛΕΣΒΟΥ	ΔΡΑΧ	120
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ		175
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ	Λ. Άγγλιας	1
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ	ΔΡΑΧ.	2.50

Οι συνδρομές προπληρώνονται

Έκδοτης - Διευθυντής
ΣΤΡΑΤΗΣ ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΣ
 Κατοικία: Βουναράκι

Διευθυντής Τυπογραφείου
ΝΙΚΟΣ Ι. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ
 Κατοικία: Βαρεία

**Ἡ δράση
 τῆς πολιτοφυλακῆς στὰ 1912**

(Συνέχεια ἀπ' τὴν 1η σελίδα)
 νει ἀρχαῖα ἑλληνικά, ἐσκέφθη καὶ με-
 τάφρασε:

- Κίμριν μπέ;
- Μίλα, γιατί σοὺ τὴν ἀναψα.

Καὶ ἐπώμισε γιὰ νὰ ρίξει. Εὐτυ-
 χῶς γιὰ τὴν ὑστεροφημία του, τὸν
 πρόλαβε ὁ Καρδινάλιος, ποὺ ἤξαιρε
 τὰ κατατόπια τοῦ μαχαλαδιοῦ.

- Μή, βρέ Ζαφείρ, κ' εἶνι νιρου-
 χύτς!

Νάμαστε Τούρκοι!

Ὁ μακαρίτης ὁ Δούκαρος κ' ὁ μὴ
 μακαρίτης κ. Μανώλας πῆγαιναν νὰ
 προσφέρουν τίς ἐθελοντικές χειρουρ-
 γικές τους ὑπηρεσίες στὸ στρατό
 μας, ποὺ βιάζε κατά τοῦ Κλαπάδου.
 Περαισμένα μεσάνυχτα φτάσανε
 στοὺς Λάμπου Μύλους μὲ τὴν καρο-
 τσα τοῦ Ἀγγελῆ. Ἐκεῖ μάθανε ἀπὸ
 ἕνα χωρικό ποὺ ἔφευγε πανικόβλητος
 πῶς οἱ Τούρκοι εἶχανε νικήσει τὸ
 Στρατό μας καὶ κατεβαίνανε γιὰ τὴν
 πρωτεύουσα. Τὶ νὰ κάνουν τώρα οἱ
 γιατροὶ; Νὰ φύγουν πίσω; Ντροπή!
 Νὰ προχωρήσουν; Μπρός ποτάμι,
 πίσω ρέμα. Ζητήσανε καφενεῖο ἢ
 σπῆτι νὰ καταφύγουν ὥσπου νὰ ξε-
 μερώσει, μὰ εἶτανε ὄλα κατὰ κλειστα.
 Ἐκεῖ ποὺ συζητήσανε περὶ τοῦ πρα-
 κτέου μὲς τὸ δρόμο, ἀκούσανε ποδο-
 βολητὸ ἀλόγων καὶ θόρυβο μεταγω-
 γικῶν, καὶ συγχρόνως ἕνα τρομερὸ
 σάλπισμα, ποὺ ἀντήχησε σὰ σάλπι-
 σμα δευτέρας παρουσίας! Πρὶν προ-
 φτάξουνε νὰ σκεφθοῦνε πῶς ὁ ἀρα-
 μπᾶς ἐρχότανε ἀπ' τὴ Μυτιλήνη καὶ
 πῶς τὸ σάλπισμα εἶτανε ἀγκάρισμα
 γαϊδάρου, τρυπώσανε μὲς τοῦ Ζου-
 ρέλη τὴ μηχανὴ καὶ προσπαθοῦσανε
 ν' ἀμπαρώσουνε τὴν πόρτα ἀπὸ
 μέσα. Ἀλλὰ γιὰ καλὴ ἢ γιὰ κακὴ
 τὸς τύχη τὸ κάρο τοὺς πρόλαβε καὶ
 ὁ... ἐχθρὸς τοὺς εἶδε ποὺ τρυπώσανε.
 Διχῶς νὰ χάσουνε καιρὸ οἱ Τούρκοι
 κ. κ. Γ. Χατζανδρέας (Καρδινάλιος)
 καὶ Σίμος Ἀργυρόπουλος—ἐθελοντές
 ἐπίσης τηλεφωνικοῦ συνεργείου—πη-
 δῆξαν ἀπ' τὸ κάρο καί, μὲ τὴ βε-
 βαιότητα πῶς εἶτατε Τούρκοι ἄτα-
 κτοι τὰ καραντιὰ ποὺ τρυπώσανε στὴ
 μηχανή, σσειούσανε τὴν πόρτα φωνά-
 ζοντας:

- Ἄτο καπουγιού, μπέ!
- Τσιμουδιά οἱ χειροῦργοι ἀπὸ μέσα.
- Ἄνοιξιτι, κηρατάδες θὰ σὰς κά-
 ψουμι ζουντανοί!
- Ν' ἀκούσει ρωμείκα ὁ ἀμαξᾶς ἀ-
 ναθάρρησε καὶ φώναξε πίσω ἀπ' τὸ
 φράχτη ποὺ εἶχε τρυπώσει:
- Μή, λέγ, τ' εἶνι τὰ γιατρέλια!
- Ἄμα ξετρυπώσανε ἔξω ὁ Δούκα-
 ρος ἀνοιξε καὶ τίς δυὸ του παλάμες
 καὶ εἶπε:
- Τύφλις νάχιτι ζιβζέκιδισ! Νά-
 μαστι Τούρτο θὰ βλέπατι τί θὰ σὰς
 κάναμι ἀπὸ μέσα τν ὥρα ποὺ βρουν-
 τούσατι ντ μπόρτα!

Ἡ ὥραία κατάσκοπος

Καὶ ὁ κύρ Ἀντωνάκης ὁ Λεμονὸς
 πῆγε ἐθελοντής. Μὰ ἐπειδὴ εἶτανε
 ἀπὸ τότε γέρος, τὸν ὠρισε ὁ Μανου-
 σάκης ὁδηγὸ τοῦ Στρατοῦ. Ἐκεῖ ποὺ
 βαδίζανε μὲς τὸ Τσαμλίκι τὴν ὥρα
 ποὺ σκοτινιάζε τὸν χάσανε ξαφνικά.
 Ἄνοιξε ἡ γῆ καὶ τὸν κατάπιε τὸν
 ὁδηγό. Τὴν βρήκανε ὕστερ' ἀπὸ ὥρα
 οἱ ἀνιχνευτές μέσα στὰ Τσαμάκια μὲ
 μιὰ ὥραία Γιουρούκισα. Τὴν πήρε,
 λέει, τὸ μάτι του ποὺ ἔτραχε νὰ κρυ-
 φτεῖ καὶ ἔτραξε καταπόδι τῆς νὰ δεῖ
 μὴ εἶνε κατάσκοπος καὶ νὰ τὴν πάρ-
 ρει ἀπὸ λόγια γιὰ νὰ μάθει τίς κινή-
 σεις τοῦ ἐχθροῦ.

Διαβαίνοντας

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

Σὲ κακοπαντρεμένη
 Λεβέντη, ποὺ τὸν πέτυχες,
 χωρὶς κανὲ ψεγάδι!
 Μὲ πετονιά τὸν ψάρεψες
 ἢ μὲ... τὸ παραγάδι; **Μεφιστὸ**

Λόγια Μεγάλων Ἀνδρῶν

«Ἐκανα ἕνα φίλο, μωρὲ Ἀντώνη».
Ἄπ. Παπλωματᾶς
 «Σ' ἔκανα ἕνα τσέρσι!» **Κ. Βαλετό-
 πούλος**
 «Ἐγὼ θὰ βάλω μέσα πιπεριές νὰ
 κάφτ!» **Α. Βασιλείου**
 «Καὶ ἐκεῖνη δὲν ἀπήνησε». **Τάκης
 Ἀγγελίδης**
 «Ἐνα κοριτς Ἀκλειδιανὸ μ' ἀγα-
 πᾶ». **Β. Χ' Χριστόφας**
 «Ἡ νοσταλγία μου γιὰ κείνη ἔφθασε
 στὸ κατακόρυφο». **Δ. Βογιατζῆς**
 «Ἰγὼ εἶμι γαμπρὸς μὲ δύοσις». **Γ.
 Βουρσοῦκης**
 «Τὸ πανικόν μου μητραῖον εἶνε λευ-
 κόν». **Ἄθ Μπατζᾶκας**
 «Τὸ οἰκοδόμημα καταρβέει αὐτοτε-
 λῶς = (ὀλοτελῶς)». **Χ. Λεβέντης**
 «Νὰ φύγουν οἱ γέρ καὶ νὰ πάριν τὴν
 παραγωγή = (προαγωγή) οἱ νέοι». **Δ.
 Νίκου**
 «Ὁ Ἀρμένης καὶ ἡ Τσιγκάνα τοῦ
 «βου Πατώματος» θὰ κάνουν πάταγο». **Δήμος
 Λόντος**
 «Ἐγὼ θὰ ἀρραβωνιασθῶ στὴ Σαλο-
 νίκη». **Ν. Παραγουλιᾶς (γεωπόνος)**
 «Ἄλλο βαρβαροφάγος = (βορβοροφά-
 γος) κ' ἄλλο βυθοκόρη = (βυθοκόρος)». **Ἀργύρης
 Μπέμπης**

Ἐκδόσεις

Κ. Στρατήγη «Ἡ τέρψις τῆς σκη-
 νοθεσίας».
Θ. Κοντήβη «Οἰκιακαὶ ἀσχολία».
Δ. Ζουρέλη «Ὁ λόχος τῶν Ἀθη-
 νῶν».
Μαν. Καραγιάννη «Τόν».
Ν. Βολογιάννη «Ὁ βῶλος».
Δ. Ἀράπογλου «Ὁ χαμένος πα-
 ράδεισος».

Ρεκλάμα

Ἐχετε συμφέρο νὰ κάνετε τίς τυ-
 πογραφικὰς σας ἐργασίας στὰ τυ-
 πογραφεῖα τοῦ «Τριβόλου». Τὸ
 γιατί τὸ ξέρουν ὄλοι οἱ πελάτες μας.

ΔΑΣΚΑΛΙΚΟ ΤΕΦΤΕΡΙ

(Συνέχεια ἀπ' τὸ προηγούμενο)

Σεπτ. 24. Στὸν Δ. Πουπούσα, δι' ἐργασίαν του ἐν Κουρδατοίοις, (ἔχω ἤδη προπληρωμένα καὶ μοῦ ἐζήτησε σήμερον καὶ ἕτερα ἀλλὰ δὲν μοῦ τρώγει τὸ μάτι): 6.—

Σ. Τρ. Ὅχι παίζουμε, κ. Πουπού-
 σα! Ἄμ τι τὰ μάθαμε τὰ ξερημα τὰ
 γράμματα;

Σεπτ. 25. Ποῦλι διὰ μουζαϊντέ
 (δημοπρατήριον): 5.

Σ. Τρ. Γιὰ νὰ μὴν ἔχει παράπονα
 καὶ ἡ καθαρεύουσα.

Σεπτ. 27. Κατὰ τὸ ἀπὸ πρωίας τῆς
 25ης μέχρι μεσημβρίας τῆς 27ης Σε-
 πτεμβρίου εἰς Ἀμπελικὸ ταξίδι μου
 ἐξώδευσα, ὡς ἐξῆς: ναργιλᾶ καὶ κα-
 πνὸ μου καὶ ρακὶ τοῦ Ν. Κρητικοῦ:
 1: 15, κηρὶ στὴν ἐκκλησιὰ καὶ στὸ
 δίσκο—20, καφέ μου καὶ καφέ τοῦ
 Ν. Κρητικοῦ—20, καφέ καὶ ναργιλᾶ
 μου καὶ ρακιά τῶν Ν. καὶ Ι. Κρητι-
 κοῦ καὶ Ν. Βαρβέρη 1: 5, καφέ μου,
 ρακὶ τοῦ Μανώλη Σάπκα καὶ ρακιά
 διασκεδαζόντων παιδιῶν 1—καὶ τέ-
 λος λουκοῦμι μου—10 τὸ δλον 4.30.

Σ. Τρ. Μέχρι στιγμῆς ὁ δάσκαλος
 δὲν ἔχει πιεῖ τίποτε ἄλλο ἀπὸ καφέ
 καὶ λουκουμάκι.

Σεπτ. 27. Ἐξέθηκα εἰς πλειστηρια-
 σμὸν τὸν ὀλίγον ἐλαιόκαρπον τῶν ἐν-
 Ἀμπελικῶ κτημάτων μας, ἀφῆκα τὸ
 ἀναβατάριον στὸν Μανώλη Σάπκαν
 καὶ ἀναχώρησα διερχόμενος ἀπ' τὸ

Ἀναπλιώτικο

Ἐπίντορους Σῆζον (*)

Σῆζον Ἐπιδαύρου.
 Σῆζον Λιγυριῶ.
 — Σῆζον ὁ Μανώλης.
 — Σῆζον καὶ ἡ Μαριῶ.
 Σκώθη στὸ ποδάρι.
 — Δόξα κρὶ καμάρι.—
 Ὅλο τὸ χωριό.
 Σῆζον Ἐπιδαύρου.
 Σῆζον Λιγυριῶ...
 Σῆζον μὲ τὴ Λέχτρα*
 (Βρέ τὴ θεοπαίχτρα!...)
 — Μὲ τὴν... κεχριμπάρα!
 — Γειά σου, βρέ κουμπάρα!
 — Γειά σου μπαρμπουνάρα.
 — Γειά σου νταρντανάρα.
 — Εἶσαι καὶ γκρινιάρα.
 Κι' ἐκδικητικιά.
 Τὸ μαχαίρι τράβα.
 Μέσ' τὰ ὄλα βάρρα.
 Βάρρα στὴν καρδιά!
 Κι' ἂν κανεὶς μηνῦσει,
 θὰ σὲ ὑπερασπίση,
 καὶ ὄα μαρτυρήση.
 — Σὰ θὰ λάβη κλησι,
 (Φταιματοδικεῖο,
 Πλημμελοδικεῖο,
 Κακουργοδικεῖο)
 οὐλο τὸ χωριό.
 — Σῆζον Ἐπιδαύρου,
 — Σῆζον Λιγυριῶ!...
 Σῆζον «σόρτος» καὶ τ' ἄλλα...
 — Γιάλα—γιάλα—γιάλα
 Σῆζον!... Γειά—χαρά!
 Δόξα καὶ παρᾶ.
 Οὐράαααα!...

Α. Ἀναπλιώτης

(*) Εἰς τὴν Ἐπιδαύρον τοῦ Ναυ-
 πλίου, ὅπου εἶνε τὸ θέατρον τοῦ Ἀσ-
 κλητικοῦ καὶ ἐπαίχθη προσφάτως ἡ
 «Ἡλέκτρα» σκέπτονται νὰ καθιερώ-
 σουν Saison ἢ «Σῆζον» Ἀγγλιστὶ ἢ...
 «Περίοδον...» Ἑλληνιστὶ Ἐπιδαύρου.
 Ἐξ οὗ καὶ ἡ ὥς ἄνω ἔμπνευσας.

Καμμένο ἀλῶνι, εἶδα μέσα μίαν φο-
 ράδαν τοῦ ἐνοικιαστοῦ, ἥτις εἶχε
 φάγει τὴν βοσκὴν Ἰσαμ τὴν ἄκρια.
 Τὸ βράδυ ἔμαθα ἀπ' τὸν Φάνην Μα-
 γλουγιάννην, ὅτι ὁ μουφλοῦζης Παλ-
 βανέλης ἐπέταξε τὴν παράστριαν τὴν
 ἐν τῷ χωραφίῳ μου. (Ταῦτα ὡς ση-
 μειώσεις).
Σ. Τρ. Δηλαδὴ δὲν εἶνε ἔξοδο.
Σεπτ. 28. Στὸν Δ. Πουπούσα ἔδω-
 κα μίαν λίραν Τουρκικὴν ὡς προτί-
 μιον, διότι θὰ (μαζεῦν) παρ' ἐμοὶ θὰ
 ραβδίξη ἑλῆς, ἢ φλεργος σύζυγός
 του θὰ μαζεῦν καὶ θὰ φορτώνεται
 καὶ ὁ δνος του κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν
 τὸ ἑσπέρας, ὥστε νὰ μὴ χρειάζομαι
 ἕτερον πληρωτὸν δνον διότι θὰ φορ-
 τώνεται καὶ ὁ ἰδικός μου: 108.
Σ. Τρ. Ἄ! Εἶχε φλεργον σύζυγον
 καὶ δνον δωρεάν ὁ Πουπούσας, γιὰτὸ
 τᾶκανε καμποῦλι ὁ δάσκαλος ὄλα καὶ
 κόντεβε νὰ τοῦ φάει τὸ μάτι!
Σεπτ. 29. Ἡγόρασα 93 ὀκάδες ἄ-
 χυρο πρὸς 11 γρσ. τὸ καντάρι, ἀπὸ
 τὸ Ντίπι, ἔπια καὶ καφέ 23: 20 καὶ ὁ
 κόπος τοῦ δνου μου, ὡς φαίνεται ἐν
 τῷ προχείρῳ σελ. 57: 5—τὸ δλον
 28: 20.
Σ. Τρ. Εἶχε δίκιο νὰ πιεῖ καφέ, τὸ
 ἄρυρο προοριζότανε γιὰ τὸν δνον του.
 (* Ἀκολουθεῖ)

Στοῦ ΣΥΝΤΑΚΤΟΛΟΓΟΥ & ΒΑΚΙΡΤΖΗ
 εἶναι ποὺ ντύνοσθε χωρὶς νὰ σὰς
 γβῶσουν, δηλ. κομψὰ καὶ φτηνά.

ΣΜΥΡΝΕΪΚΗ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ

Ἡδυμήθηκα τὰ παγιά

Τοῦ πατεσιέρη συνεργάτη
 μας κ. **ΝΤΑΗ ΠΑΝΑΗ**

Τὸ λεπὸν μωρὲ κύριε Στράτο μου,
 τὴν περασμένη βδομάδα που εἶδα
 τσι σημαῖες γιὰ τὴν πριγκηποπού-
 λα μας ἠδυμήθηκα τὴ χαρὰ μου
 ὅταν ἡ Κυρὰ Βαλάκαινα ἠγέννησε
 τὸ γιό μας τὸν πρωτότοκο τὸ Σί-
 μωνα, ὥρα του καλὴ ἐκειδανανὰς
 που βρίσκεται, κ' ἄς μου ἤρηξε
 τὸ τζιέρι, κ' ἄς μ' ἠστάβρωνε κά-
 θε μέρσ ὄσα χρόνια τὸν εἶχα κον-
 τὰ μου καὶ τὸν ἠμάθαινα τὴν ἐπι-
 στημοσύνη τῆς πατισερικῆς.

Πένθο καὶ θλίψη εἶχαμε ἐκεῖνα
 τὰ χρόνια οἱ οἰκογενειάρχηδοι ὁ-
 μα ἠγεννούσανε κορίτσι οἱ γυναῖ-
 κες μας. Ὅσες φαμίγιες δὲν ἡ-
 ποκτούσανε ἀσερνικὸ διάδοχο τσι
 ἠκλαίσαμε γιὰ σβημένες, καταρα-
 μένες ἀπὸ τὸ Μεγαλοδύναμο

Ἀκόμας καὶ σήμερα σὲ πολλὰ
 μέρη τῆς Ἑλλάδας καὶ ἄλλωνε χω-
 ρῶνε, ἄλλη χαρὰ δίνει ἡ γέννηση
 τοῦ διαδόχου σὲ μιὰ φαμίγια κ'
 ἄλλη τῆς διαδοχέσας. Καὶ νὰ δεῖς
 ἐσὺ ποὺ τὴνε πιστέβει καὶ τὸ Κρά-
 το αὐτήνα τὴν πρόληψη καὶ προ-
 στάζει τσι κανονιέρηδη νὰ ρίχνου-
 νε ἕκατὸ μία γιὰ τὸ ἀσερνικὸ παι-
 δι καὶ εἰκοσιμία γιὰ τὸ θηλυκό,
 ὄχι μόνον τὸ δικό μας τὸ Κράτο μὰ
 καὶ ὄλα τῆς πολιτισμένης τῆς
 ὑφήγιος.

Ὑστερις ἀπ' τσι ἀντίληψες τσι
 ἐπίσημες καὶ τσι ἀνεπίσημες ἔχεις
 καὶ τσι κακόμοιρες τσι γυναῖκες νὰ
 θένε ν' ἀποχτήσουνε ἴσα, λέει, δι-
 καιώματα μὲ τσι ἄντροι. Καὶ τὰ βᾶ-
 νουνε μὲ τσι σύζυγοὶ τως ποὺ δὲν
 τσι λογαριάζουνε γιὰ ὀλάκαιρο μερ-
 τικό.

Ἐλα τώρα νὰ μοῦ πεῖς, σὲ πρι-
 κικαῶ, ποῖος φταίει γιὰ τσι τέτι-
 ες ἀντίληψες τῶν ἀντρῶνε;* Ἐγὼ
 λέω καὶ τὸ ὑποστηρίζω πῶς φταῖνε
 οἱ γυναῖκες. Γιὰ ὄλα τὰ κακὰ
 τῆς σφαίρας μας, γιὰ ὅτι ἀνάποδο
 κάνουνε ἢ πιστέβουνε οἱ ἄντροι,
 αὐτὲς ἔχουνε τὴν εὐθύνη. Καὶ νὰ
 γιατί. Ποῖος θναθρέφει τὴν ἀν-
 θρωπότη καὶ τὴν γαλουχάει; Ὁ
 πατέρας ἢ ἡ μητέρα; Ἡ Μαμά
 βέβαια.

Ἐ, στὸ χέρι τῆς εἶνε νὰ ἐμφυ-
 σῆξει στὸ παιδί, ἀσερνικὸ ἢ θηλυ-
 κό, ἔξ ἀπαλῶνε δνύχωνε, ποὺ λέει
 ὁ λόγος, ὄσες ἰδέες καὶ ἀντίληψες
 θαρρεῖ σωστὲς καὶ δίκαιες. Γιατὶ
 δὲν τὸ κάνουνε αὐτὸ οἱ μητέρες,
 μόνον μᾶς ἀφίνουνε καὶ μεγαλώ-
 νουμε ποπισμένοι ἀπὸ τσι πρόλη-
 ψες; Παρ' ὄλο, ὁμως ποὺ φταῖνε οἱ
 γυναῖκες, μωρὲ κύριε Στράτο μου,
 καθῆκο ἡμῶνε τῶν διανοουμένων-
 νε — ἐτσιδὰς θαρρῶ μᾶς λένε —
 εἶνε νὰ βάζουμε τὸ κάθε πράμα
 στὴ θέση του καὶ νὰ σηκώνουμε
 τὴν ἀλήθεια ψηλὰ γιὰ νὰ τὴνε βλέ-
 πει καὶ νὰ τὴ ἀναγνωρίζει ὁ κό-
 σμος.

Γιὰ τοῦτο ἠθεώρησα ὑποχρέω-
 σή μου νὰ γράψω τὸ παρὸν καὶ νὰ
 βροντοφωνάξω πῶς ἡ γέννα θηλι-
 κοῦ παιδιοῦ πρέπει νὰ μᾶς χαράι-
 νει τὸ ἴδιο μὲ τὸ ἀσερνικὸ. Ἄν-
 θρωπος γεννιέται στὸν ντουνια
 μας, χαρὰ εἶνε, ὅπως καὶ λύπηση,
 ὅταν πεθαίνει.

Ἐγὼ, ἕνας μου, ὄχι μονάχα γι-
 ατὶ ἠκακοπάθησα ἀπ' τσι χοντρο-
 κεφαγιές τοῦ γιοῦ μου τοῦ Σίμω-
 να, ἀλλὰ καὶ γιὰ ἄλλονα λόγο εἶ-

ΛΕΖΒΙ·ΑΚΙ ΛΟΓΟΤΕΧΝ·ΙΑ

(Μανταμαδιότκου)

Τρίγους

Του κ. Δ. Β. Χ' Ραφαήλ

Διψτέρουσι γι παραγιός, τσι πί-
γι να φτιρέσ τα κουφίνια μέσ
ντου μΠάτου. Βλέπ ντ παρακόρ
τσι πάτγι τα σταφίλια.

Φόργι ένα λουπρένιου (1) μισου-
φόρ, τσ' ένα κκαμέλι, ακράτου.
Σά μπουόνταν ακράτ-ακράτ, ίχι
τσι διμένοντ του τσιφάλιτς τριλό(2),
μι μνιά φνικουδά, κριμαζμένα τα
τσλούφγιατς τα ξαθά, γιαιίνταν
άσπρ, γιαρλουμάτα (3), ξαθόμαλι,
τσαπέφτου ντν ουματίζαν τσι
«Ρούσα», ξιπιτγιόνταν τσι γι ρόγις
μπρουστά στα ζτίθγιατς, μνιάζι
πλιά ζά ρουζακί σταφλέλι!

Γιρτζ' γι παραγιός τσι τς λέγι
για να ντ τζ'ατίσ.

«Σά ντου σταφίλι ραζακί,
που κρέμιτι, στου κλίμα.
'Εδγετς θα κριμαστό τσι γό
τσι θάχις σί, του κρίμα».

— Λουγάτι ξέρεσ τσι πιζματκά
τραγδέλια;

— 'Ε! τί να γίνι, έδγετς μίρτι
να στου πό! Σί ξέρεσ κανένα;

— Ξέρου ένα, που του λέγι του
σταφλέλι άμα ουρμάσ.

«Ουρούμασα τσι γλίτσανα,
του νΤρίγους, πιριμένου.
Στίλι χαμπάρ στου νΤριγιτί,
τα σίνιργατ μπρουζμένου».

— Φόρτζου τραγδέλι βρέ σί έφ-
του! Πιγιά ζτόμαθι;

— Γι Μανίτζαμ τούλιγι, τσι
μας έκανι ντιμπίχι, μίς γι κουπι-
λούδις, να μί ντου λέγουμι!

— Νάχις τα σίνιργατ, τσι να μί
ς αφίνιν να του τριγίγις! μουνου-
λόγις γι παραγιός.

— Τί ίπις;

— Τίπουτα, μό ζόπινι τόρα τσ
έρχιτι γι τσαράμας, μί μας ακούσ
τσι μας πιτάκο καμνιά νταπαδά-
ρα! Γό θα παγένου στι δλιαμ, τσι
σί νάχις ντου νούς, να μί σι ζαλις
γι μούστους.

Μπρους του βράδ-βράδ, άμα
ίφιρι τσι τα τζάμπουρα γι παρα-
γιός, τάριξι μέσ ντου μΠάτου, τσι
χαζιρέφτσι να κάνι γιαρντούμ, γι
να τιλιόνιν ένα μπουδάρ αρχίτιρα.
'Επλινι τα πουδάργιατ καλά-καλά
έδιςι ζέλα του ζόβρακουτ, απόμνι
μι ντ γκαναβέτσα (4), πούνταν
τζ'ιντμένι, μι κότσονα μπαμπακά-
κια, ίχι τσι τ μάρακατ απάνου, τσι
πιδιξι μέσα.

'Αμα ντουν ίδι γι παρακόρ, πα-
ραζαλιςτσι.

Τσι τν όρα που πίγι μπρους

μαι ύπερ τών κοριτσιώνε. Γιατί
μορφαινουνε τή ζωή, μαρε Στρά-
το μου, σάν τὰ πούλουδα. Μία κο-
πεγιά προβαίρνει στο Κέ, και τὸ
βλέπεισ και λουλουδίζει, και μᾶς
βλέπεισ οὔλοι τσι άντροι, τὰ προ-
νομιοῦχα πλάσματα τση Δημιουργί-
ας, νὰ ξερογλυφούμαστε πίσω
τση. 'Ελπίζω νὰ συμφωνᾶνε μα-
τζύ μου οὔλοι οί άντροι πού δέν
έχουνε τὸ διάλογο μέσα τως. Γιατί
δέν πρέπει νὰ ξεγνώμησ πὸς ὑπάρ-
χουνε και κουσουρλούδοι πού δέν
ἀρέζουνε τσι κοπεγιέσ. Αὐτοί δὲ
θα ἀναγνωρίσουνε ποτέσ τών πο-
τῶνε ἴσα δικαιώματα στα κορι-
τσιά μετὰ τὰ ἀγόρια. Θα προτιμᾶνε
πάντα τὰ τελευταία.

Παναήσ Βαλάκησ

ΜΙΤΙΛΙΝΕ·Ι·ΚΙΣ ΚΟΥΒΕΝΤΙΣ

Του φιλότιμου

Του κ. Β. ΑΠΙΚΟΥ
κινιγού εν απουστρατία

Κιρ Τρίβουλα, αρχιψέφτ!
Πουλί τραβματίες αβτζίδις έχι
φέτου. Κάθα Τσιργιατσι θα γιρίσιν
αμ του άβ τσι κανέ—δγιό κτζί, μι
τα ραβδιά τσι τα δικανίτσα.

Ιπρουχτές τ' αφτουκίνιτα ξι-
φουρτζόσαν πάλι, έμαθα, τρις ξι-
γουφγιαζμένι. Δέ θέλου να λέγου
συνόματα γιαιτι πιραζόντι.

Τσι ξέρεσ γιαιτι; Γιατι έχι πουλί
άβ φέτου, τσι τς τρώ του φιλότι-
μου. Δέ μπουρούν να πούν δέν ίβ-
ρα, δέν έριξα, δένι ζκότουςα. Ντρι-
πόντι, του λιπόν τσι πάσ τν απιλ-
πιζιαντουν κανίν πους στραβουπα-
τούν, βάζιν μιά φουνί τσι του δί-
νιν γιαι τ' αφτουκίνιτου.

Αφτά κάνι του έρμου του φιλό-
τιμου.

Χέριν

ΒΑΣΙΛΑΚΙΣ ΑΠΙΚΟΥΣ

κουντάτς, να γκντίσ τα τσίπουρα,
να τα κάνι μνιά γκβαρδούλα γιαι
να στρατζίζιν, βγάζ' ένα ανιτσι-
ναγμό γι παρακόρ, τσι ντάγκλιζι
να πέσ κάτου!

Ντναρπά γιαι μνιάς, γιαι παρα-
γιός, ντν αγκάλιαςι, τσέ ντν αφί-
τσι να πέσ κάτου!

'Εφτιν πλιά απόμνι ζά σταφιδγι-
αζμένου τζαμπί!

— Τί έπαθις βρέ! φόναξι γι
τσαράτς.

— 'Ε ξέρου, νά! 'Ος φένιτι,
γι μούστους μι ζάλιςι!

— Μόνα τα λέγις;

Σνίρτι ίστιαρα απί κουμάτ, τσι
απουτιλιόσαν τα σταφίλια. 'Εφτου
όμουσ του πιριστατικό, τςέκανι να
ρουτιφτουίν παραπάνου, τσ ανι-
γκαστούκαν τ' αφνιτικάντουν να
τς παντρέσιν, τσι να ντου βάλιν
του κλίμα σ του τσιφάλι!

Γιατι, τα παλιά τα χρόνια, τα
στιφάνια τα κάναν απί κλιματσού-
ρις, τσι τς τλίγαν, μέσι κότσινις
στσέπις, τσι μέσι τράνις. Απ έφτου
άμα βαφτιζαν κανέ μουρέλι, ιφ-
τσόνταν ντου γκμπάρου τσι τ λέ-
γαν:

— Σά με έβαλις του λάδ, να
βάλις, τσι του κλίμα (5).

Πάντα σ του νΤρίγους ίστιαρα,
μαζ'ι-μαζ'ι τραγδούσαν τσι τρι-
γούσαν τα σταφίλια, απ τ' αμ-
πέλι!...

Μίτρουσ

Γλωσάρι: Λουπρένιου=κίτρινο. 2
Διμένου τριλό=Ιδος κεφαλόδεμα. 3
Γιαρλουμάτα=Γαλανομάτα; 4 Κανα-
βέτσα=(γίλέκο)=φανέλα φατί. 5 Ο
νονός πάντα θα προτιμηθί γιαι κουμ-
πάροσ. Μόνον άμα αρνιθί θα φροντί-
σουν γιαι άλον.

ΑΓΡΟΤΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ

Δέχεται καταθέσεισ:
ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΥ πρὸς 8 3/4 ο)ο μέ-
χει δραχμῶν 125.000.

ΟΨΕΩΣ πρὸς 8 ο)ο.
ΠΡΟΘΕΣΜΙΑΣ πρὸς 8 1/2 ο)ο —
4 1/2 ο)ο.

'Ο τόκοσ ὑπολογίζεται ἀπὸ τῆσ ἐπο-
μένησ τῆσ καταθέσεισ.

'Απασαι αί καταθέσεισ εἶναι ἐξ ὀλο-
κλήρου ἠγγυημένοι ὑπὸ τοῦ Κράτουσ
και ἀπηλλαγμένοι τῶν χαρτοσῆμου.

'Εξυπρέτσεισ ταχίσθη.

ΑΘΙΝΕ·ΙΚΕΣ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΙΣ

Γιου Κόπς στου νΤίνι

Γράμα ζ' γράφτου 'πί τν Αθίνα
π' βουλουδέρνου (1) τσι ζ'ντιρό (2)
μπέλτσιμ τσ έβρου καμνιά βίνα (3)
τσι πιρνότουν του τζ'ιρό.

Του χουργιό, μό τιρανίδα
πάντα θα κακουπιράγις.
Τσ 'πί τν άλι μιργιά αδικέσι
ζάνικιμ απ' αγάπ τσι χάδ
μέρα νίχτα κουλοτσιλιέσι
όστα να τνι φέρεσ σι αιφράδ

Γιόξαμ(1) έδγιου τα παλιγκάργια
—μέρις τόρα τα ζ'ντιρό— (5)
πάσιντζ ίσα στα τσιπάργια
τσι ζ'ντιχέν (6) πάσ του τζιρό.

'Εγιουτα βλέπου αμ ζ'ντιριγιόμι (7)
που τ' αφίκα γιάμ γιασί (8)
τόρα πάλι γουργουτρώμι
να γιρίσου. Φτέβς τσι σί
π' πίτσις έφτου του μνιμόσνου
μέσ του νΤρίβουλα προυχτέ
τσι ντ γκαρδγιάμ τνι πίτσις κόσνου
έν έχου δίτσου μαθέ;

Κακουπιρά μό τσι τούδα...
κβάρα κλιάμα τσι πλιχτσά
πλάνταξα ζά ντου Νιγούδα (9)
που κριμάστσι ζντ ερουμουστσά
Γιατί δένι κάθουμι έφτου
στα γιουλτάσαμ τα ψτιμένα
μ' ούρτα μέσ τν Αθίνα α γνέφτου
στα μτςναρέλια τα βαμένα;

'Εσταξι φαράμσ τ' αχίλιμ
τσι γι καρδγιάμ γίνι ντάρντα γάνι
απουθίμσα α δό πλιά τς φίλιμ
τνι προυπάντουν του Μαμάνι
Τέλουσ, να μί χουλιουζκάτι
τσι γιου Κόπς γνουςκά θα κάτι.

Μι τς ιρτσέσ ζατς τς γκαρδγιατσέσ
χάσατς ούλις τς αγαπτσέσ.
'Ομουσ έχι ου Θγιός. Λουγέτι (10)
νιό παλιγκάρ πουτέσ γί γκλέτι.

Τόρα πλιά πσυ γλικουδόντσα
θα τριγιάσ καμνιά Αθινιότσα
να τνι φέρου στα νιράμ
τσι να τς πό: «Για σίρ του χράμ!»(11)

Κόπς

Ι. Γ. Χιριτζάατα σι Θουδόρα
τσι στου θρασιμένου αμπόλις'
— Ούλι ζατς θμουσι, 'όρα ντν όρα —
τσι να χέρις πλιά τ' σκόλις.

Γλωσάρι: 1 Γιρτζο. 2 Κιτάζο, ψά-
χνο. 3 Φλέβα νταμαργιού. 4 Ιδεμί. 5
Βλέπο, παρακολουθό. 6 Κουβεντιά-
ζουνε. 7 Στοπάζουμε. 8 Μέσ τι μέσι. 9
Ιούδα. 10 Λέδι ένας λόγοσ. 11 Παρι-
μόδικι ζατιρικί φράσι πσυ τιν λένε στιν
Αγιάσο σε περιστάσις παραστρατίμαεοσ
γινέκασ.

Λημνιέσ σννεργασιέσ

Στη δασκαλίτσα...

Ω! Δασκαλίτσα μου! Μά εἶσαι τρέλλα,
μὲ τὴ μεταξωτὴ σου, φραϊζέ, κορδέλλα!

Μὰ στοὸ ξανθὸ σου τὸ κεφάλι, τὸ χρυσοῦ,
στεφάνι πρέπει νὰ φορῆσ ἀπὸ κισσοῦ.

Τῶν παιδικῶν ψυχῶν, τρανὴ μαστόρισ-
[σα
και τῆσ καρδιᾶσ μου εἶσαι διχτατόρισ-
[σα!

Στουσ μαθητάσ δείχνεισ τὰ πρῶτα βή-
[ματα

μὲ τῆσ κοσμογονιάσ...τὰ μαθήματα,

Κι' ἐμὲ τραβᾶσ, μὲ τὰ γλυκά σου μάτια,

στά μαγικά τοῦ ἔρωτοσ παλάτια.

Ω! δασκαλίτσα μου! Μὲ περηφάνεια
τονίζω τὰ προσόντα σου τὰ σπάνια

'Οσα κι' ἂν ἔχω ἀγαθὰ τὰ δίνω
Ισοβιόσ σου μαθητέσ...νὰ γίνω!

(Κάστρο Λήμνου) «Λέσβιοσ»

ΛΕΖΒΙ·ΑΚΙ ΛΛΟΓΡΑΦ·ΙΑ

Νταντάνιζμα (1)

Ντάστρινάτου του μουρό
πότι θα γινί τρανό
να του στέλνου γό σι αμπέλι
μένα κουτροκαλαθέλι
να μαζόνι τα σταφλέλια
τα κουτςνούδγια τσι ταςπρέλια.

Μουρέλι μου μουρέλι μου
δέ σι παντρέβγου ακόμα
α δέ μι ετίλιν προυξινιά
απού μιγάλι χόρα.

(1) Πλομαρίτικο

Τις αγάπις

(όρκι)

Τι ντιρανίδα του χριςτου
να λάβου δέ ζαρνιέμι
τσ ανέστιτουσ να κρινουμι
δέ ζαπαλιζμουιέμι.

Του μαχιράκι που κρατό
στα πέντι δάχιλά μου
αν ίσους τσι ζαπαρνιςτό
να μπί μέσ σι γκαρδγιά μου.

Κουμάτγια να μι κάνουνι
ουσαν τι μπιλικούδα
δέ ζαπαρνιέμι μάτγια μου
γιατ ισι κουπιλουδα.

Κουμάτγια να μι κάνουνι
σα ντου μπιλντέ κιδόνι
δέ ζαπαρνιέμι μάτγια μου
γιατ ιμσσι γιτόνι.

Σαρανταπέντι μάρμαρα
πέντι πιχό του ένα
ούλα να μι πλακόσουνι
δέ ζαπαρνιέμ ιζένα.

Νίδγια

Μιν απαιλόνιςι πουλι
γιατ απαιλι δέν ισι
γιατ ισι μεσ σι γιτουνιά
τσι ξέρου τίνουσ ισι

Χουρις κατζούνι κρέμιςι
χουρις αγέρα κνιέσι
χουρις να σαγαπά κανίς
λιέσι τσι του καφκιέσι

Σα ντέτγια τέτγια λάχανα
σα ντέτγις λαχανιδις
έχου σιτου μπαχτσιδάκι μου
ζαραντα δγιό κουφίνις.

Σά ντέτγια τέτγια λάχανα
σα ντέτγια λαχανάκια
σα ντέτγια παλιουχόρταρα
γιουμάτα τα ζουκάκια.

Προλίψις

Σά σφουριζι τ αφτί κανενός, πά να
πί ποσ κάπου κουβεντιάζουν γι' αφ-
τόν. Γιό να δι λιπόν αν ι κουβέντεσ
τουσ ινε πενάδγια ι κατιγόργεσ, ρωτά
άν θα μπορέσουν να μαντέψουν πιό
απ τὰ δγιό αφτγιά του σφουριζι
— Του δικόσ γιά του ζιρβό;

Σάν-αφτόσ πουροτίθικε—το πετίχι
με το πρότο, θα πί πόσ ι κουβέντεσ
ινε πενάδγια, άν δέν πετίχι, κατιγό-
ριεσ.

Παριμιέσ

— Κατά που βρόμει, σκατά θα βρέκο.
— Κατά του μπασά τσι τ ασκέριτ
— Κατά ποι ίβρις του γκιρό, αρμένιζι
— Κάθα πόρτα, έχι του καρφίτς
— Κάθα ψέφτς, μι του μάρτιρα τ
— Κάθι δέντρου μι τουν ίσκιουτ
— Κάθι κατιργάρς σιτου μπάγκουτ
— Καθ αρνέλι απ του πουδαρέλιτ
κρέμιτι

(Σιλογι Βαγκ. Καραγιάνι)

ΤΑ ΣΟΒΑΡΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ἀμαρτίαι γονέων...

«Καταγγέλλουσιν εἰς ἡμᾶς ὅτι μερικοί ἀρτοπῶλαι, καφεπῶλαι, ζυθοπῶλαι καὶ ἐν γένει πωληταὶ ἐδωδίων πωλοῦσιν εἰς τοὺς ναύτας μας καὶ τοὺς στρατιώτας μας τὰ εἶδη των εἰς τιμὰς διπλασίας περίπου. Αὐτὴ ἡ βδελυγμία δὲν πιστεύομεν νὰ ἔγινεν ἐν τῇ πόλει μας. Οἱ πολῖται κατεξάνεστησαν κατὰ τῶν γενομένων. Καὶ λίαν δικαίως. Τί ἀξίζει νὰ πάθωσιν οἱ τοιοῦται μὲ ἐλαστικὴν συνείδησιν ὅλοι γινώσκουσιν. Πλήν ἀφήνομεν πρὸς τὸ παρὸν δι' ἄλλην φορὰν τὴν τιμωρίαν, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι αὐτὴ ἡ ὑπόμνησις θὰ ἀρκέσῃ νὰ σωφρονισθῶν.» («Σάλπιγξ» 10 Νοεμβρίου 1912).

Αὐτὴ ἡ βδελυρὴ πράξις ἐξέρετε πότε ἔγινε; Τὴν 8ην καὶ 9ην Νοεμβρίου τοῦ 1912, δηλ. τὶς πρῶτες δύο μέρες τῆς ἀπελευθερώσεως τοῦ νησιοῦ μας. Τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποῦ ἀνεβάζαμε τὴ γαλανόλευκὴ καὶ πυρπολοῦσαμε καὶ τασαπατούσαμε τὰ φέσια μας, καὶ κλαίγαμε ἀπὸ πατριωτικὸ ἐνθουσιασμό καὶ φιλιόμαστε μὲ τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη» οἱ «μερικοί ἀρτοπῶλαι, ζυθοπῶλαι, ἐδωδιμοπῶλαι κλπ.» τὸ εἶχανε ρίξει στὴν αἰσχροκέρδεια εἰς βάρος τῶν ἐλευθερωτῶν!

Γιαυτὸ ἀπὸ τότε κ' ὕστερα τὸ ἐμπόριό μας δὲν εἶδε χάρι καὶ προκοπὴ ἀπ' τὶς διατιμήσεις καὶ τὰ αἰσχροδικεῖα. Μᾶς βαρύνει τὸ προπατορικὸν ἀμάρτημα.

Τὸ δαιμόνιο τῆς Φυλῆς μας

Στὸ «Φιλολογικὸ Κήρυκα» τῆς Ν. Ὑόρκης διαβάσαμε μίαν ἐρευνα τοῦ γνωστοῦ παιδαγωγοῦ συγγραφέα κ. Ν. Βαβούδη πάνου στὸ ζήτημα ἂν οἱ Ἕλληνες διανοούμενοι τοῦ Νέου Κόσμου γράφουν λογοτεχνικὰ ἔργα μὲ ἠθικοπλαστικὸ περιεχόμενον γιὰ τὰ Ἑλληνόπουλα τῆς Ἀμερικῆς. Ἡ διαπίστωση ποῦ κάνει ὁ κ. Βαβούδης εἶνε θλιβερή. «Υπάρχουν, λέγει, μερικοί γράφοντες γιὰ παιδιὰ, ἀλλ' ὅλην των τὴν θεραπευτικὴν τὴν συνέπληξαν εἰς μίαν καὶ μόνην συνταγὴν, τὴν συμβουλήν: συμβουλευσατε τὸ παιδί ἔτσι, συμβουλευσατε τὸ παιδί ἄλλοιως».

Θὰ λέγαμε πὼς πολλὰ γυρεῖται ὁ κ. Βαβούδης ἀπ' τοὺς μετανάστες μας συγγραφεῖς, ἀφοῦ οὐτε ὑπὸ τὴν Ἀκρόπολιν δὲν ἀνθεῖ αὐτὸ τὸ λογοτεχνικὸ εἶδος, ἀλλὰ ὁ ἴδιος μᾶς προλαβαίνει:

«Τὸ μόνον ἀνύποπτον ἠθικοπλαστικὸν ἀνάγνωσμα ποῦ ἀνέγνωσα τελευταίως γράφει, εἶνε ὁ «Ἀκατάδεχτος Ζητιάνος», τοῦ πατρὸς Τζάνου Γουγούτᾶ, καὶ ἀνεβάζει τὸ ἔργο μὲχρις ἑβδόμου οὐρανοῦ.

Σὰ μπορεῖτε μὴ θαμάξετε τὸ δαιμόνιο τῆς Ἀγιοσώτικης ράτσας! Πότε κίβλας πῆγε στὴν Ἀμερικὴ ὁ πατὴρ Τζάνος καὶ ἔβαλε τὰ γυαλιὰ στοὺς Ἕλληνας συγγραφεῖς τοῦ Νέου Κόσμου! Ἄλλος στὴ θέσιν τοῦ δὲ θᾶχε ἀκόμα λύσει καλὰ-καλὰ ὄλες τὶς βαλίτσες του. Αὐτὸς χιτίζει ἐκκλησιᾶς, ἀνοίξει σχολεῖα, διωργάνωσε συναυλίας φιλανθρωπικὰς, ἀνέβασε θεατρικὰ ἔργα, ἔβγαλε βιβλία καὶ ἔγινε ὁ ἀξίονας τῆς πνευματικῆς κινήσεως στὸν ξένον τόπον.

Γιαυτὸ δὲν πρέπει νὰ μᾶς φανεῖ διόλου παράξενο ἂν αὐριο ἡμεῖς μάθουμε πὼς ὁ πατὴρ Τζάνος Γουγούτᾶς ἔγινε Δήμαρχος ἢ Διοικητὴς στὸ Ὁχάϊο ἢ καὶ Ἀρχιεπίσκοπος. Τί τὰ θέλετε; Ὅταν ἓνας ἄνθρωπος ἔχει φωτιὰ μέσα του, φτάνει ὅπου θέλει.

Ταλέντα.

Ἡ προχτεσινὴ θεατρικὴ ἐμφάνισις τῶν φαλαγγιστῶν μας ὑπῆρξεν ἀποκάλυψις πολλῶν καὶ ποικίλων ταλέντων.

Ἡ Κυρία Λιλή Κοζύρη, ἐν πρώτοις δὲν εἶνε μόνον θερμὴ φιλαθλὴ καὶ ἐμπνευσμένη πατριώτισσα—ἀρετὲς γνωστῆς ἀνά τὸ πανελλήνιον—ἀλλὰ καὶ μεγάλη φιλότεχνη καὶ εὐγλωττὴ ρητόρισσα, ἂν μᾶς ἐπιτρέπουν οἱ δασκάλοι νὰ κάνουμε γιὰ χάτιρι τῆς τὸν ὄρο. Μὲ τὰ λίγα σεμνὰ καὶ μετρημένα καὶ καλοζυγισμένα λόγια ποῦ εἶπε, ἔκανε τὶς μητέρες νὰ καμαρώνουν γιὰ τὸν Ἀρχηγὸ τῶν κοριτσιῶν τους καὶ τὰ κορίτσια νὰ ἀνυπομονοῦν νὰ γίνουν Ἑλληνίδες μητέρες, τέτιες ποῦ ὀνειροπολεῖ νὰ τὶς πλάσσει μὲς τὴν ἀγκάλῃ τῆς ἡ οργάνωσις τῶν Ε. Νεολογαίων.

Ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά τὰ περισσότερα κορίτσια ποῦ ἐμφανισθῆκαν ἐστὶ σκηνῇ, κατέπληξαν μὲ τὶς ὑποκριτικὰς τῶν ἐμφυτες ἰκανότητάς. Δὲν ξεχωρίζουμε ὀνόματα γιὰ νὰ μὴν ξεσηκώσουμε τὰ μυᾶλά τῶν δεσποινίδων καὶ βαλθοῦν νὰ γίνουν θεατρίνες. Ἐξαιρετὴ μόνον κάνομε γιὰ τὴν δα Σπύρου Τουλιᾶτου καὶ τὴ Μ. Ζερμπίνη.

Αὐτὲς ἄς γενοῦν, διότι πρέπει νὰ γενοῦν χάριν τῆς Τέχνης. Εἶνε ἐξαιρετικὰ ταλέντα.

Χαίρε Βρασίδα!

Μὲ εὐχάριστὴ ἐκπλήξις διαβάσαμε τὴν ἀναρρίχησιν τοῦ φιλάτου καὶ ἐθνικοῦ μας καλαμπουριστοῦ Βρασίδα μὲχρι τῶν βαθμίδων τοῦ δημοκρατικοῦ θώκου τῆς δευτέρας, μετὰ Πολυχνίτον, πόλεως τῆς νήσου δν ἐδόξασαν πόδες μεγάλων ἀνδρῶν, καὶ ἐσχάτως οἱ τοῦ κ. Γ. Καμπᾶ.

Ὁφείλομε νὰ συγχαροῦμε τὸν Δῆμον Πλωμαρίου γιὰ τὸ νέο του Δήμαρχο. Ὁ κ. Βρασίδης εἶνε ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποῦ τιμοῦν τὰ ἀξιώματα.

Μαζύ του ἀνέβηκε κ' ὁ Δημητράκης ὁ Σμυρναῖος. Εἶτανε φυσικό. Σταβραδέφια καὶ ἐπὶ Τουρκίας φίλοι δὲν μπορούσαν νὰ χωριστοῦν τώρα περὶ τὰς δυσμάς τοῦ πολυταράχου ὄσον καὶ ἀμεριμνοῦ βίου των.

Γιὰ τὸν τύπο;

Τί τὴν βάζουνε αὐτὴ τὴν ἐπιγραφὴν στὴς δύο ἄκρες τῆς προκυμαίας μας; «Ἀπαγορεύονται τὰ τροχοφόρα» ἀφοῦ καὶ τὰ ποδήλατα ποῦ περνοῦν, ὀλοταχῶς μάλιστα, τροχοφόρα εἶνε καὶ γεμάτη δίποδα κᾶρα εἶνε κάθε βράδυ;

Ἡ μιχτή!

Δυὸ πολὺ καθὼς πρέπει Πλωμαρίτισσις σταθῆκαν χιτὲς μπροστὰ ἐστὶ βιτρίνα τοῦ Καράμαλη καὶ θαμάζαν.

— Ἀχ γιὰ δέ, ὦραϊα ὑποκάμισα, Περμαθούλα! Κάμσου νὰ πάρουμι γιὰ τὸ Φουκί.

— Ἀμὲ βλάπς κὰτ ρινὸμακτρα! Νᾶχι το ἢ Κουσταγκῆς μας κανένα μαγκιλέλι!

Ἐπειτα σοῦ λένε δὲν εἶνε ὦραϊα γλῶσσα ἢ μιχτή!...

Ἄς τοὺς κλάψουμε!

Οἱ καημένες οἱ κατσικὲς! Εἶτανε τόσο συμπαθητικὲς! Ζημιολόγικα ζῶα νὰ μὲν ἀλλὰ εὐκίνητα καὶ λιτοδίατα, ὅτι χρειάζεται γιὰ τὸ βραχῶδες ἑλληνικὸ ἔδαφος. Μὲ λίγες κορφοῦλες ἀπὸ αἰγόκλιμα ποῦ τσιμπολογούσανε ἀνάμεσα στὰ ἀπόκρημα ράχια τῶν ἀκρόβουνων κάνανε μπαρίαμι καὶ μεῖς ποῦ τὶς ἀρμέγαμε ἐπίσης. Καὶ ὅμως ὕστερ' ἀπὸ λίγα χρόνια—ἴσα χρειάζονται γιὰ νὰ ἐκλείψῃ ἡ τωρινὴ γενεὰ τῶν κατσικιῶν—δὲ θὰ κουνάει πιά τὸ γενάκι τῆς κασικῆς ὑπὸ τὸν Ἑλληνικὸν οὐρανόν. Διότι ἀπαγορεύεται ἡ ἀναπαραγωγὴ των. Οἱ τράγοι ἐκρηχύθησαν πρὸ πολλοῦ ἐνδιωγμῷ ἢ μᾶλλον ἐπεκρηχύθησαν. Ἡ εὐγενὴς ἀποστολὴ των, τῆς διακαιωνίσεως τοῦ εἴδους ἐκρίθη περιττὴ καὶ ἐπιβλαβὴς γιὰ τὶς νέες τάσεις τῆς ἐλληνικῆς Γεωργίας.

Καὶ νὰ σκέπτεται κανένας πὼς δὲν ὑπάρχει τρόπος νὰ καταστρατηγήσῃ τὸ Νόμο! Δὲν εἶνε πράμα ποῦ κρύβεται ἓνας τράγος. Προβιδεῖται ἀπ' τὴν ἀνδροπρέπειά του. Ἀλλὰ καὶ νὰ μὴ βρωμοῦσε, καὶ νὰ κρυβότανε, πάλι δὲ θὰ ὠφελοῦσε. Οἱ νομοθέτες θὰ κάνανε ἄλλο Νόμο, ποῦ θὰ ἐπέβαλλε τὴν ἀναζήτησιν τῆς πατρότητος στὰ κασικᾶκια τοῦ γάλακτος. Ὅπως καὶ νᾶχει λοιπόν, ἄς κλάψουμε καὶ τοὺς τράγους καὶ τὶς κατσικὲς.

Ἡ μνήμη τους ἄς εἶνε αἰώνια. Καὶ θὰ εἶνε, χάρις στοὺς κακοὺς γενειοφόρους καὶ τὶς ἀσκημὲς γυναικὲς.

Τὸ 3^ο πάτωμα!

Τὴ Δευτέρα τὸ μεσημέρι ἀκριβῶς ὁ ἐγγῶριος Ἑθνικὸς Ποιητὴς καὶ μέγας θεατρικὸς συγγραφεὺς ποῦ τιμᾶ τὸν «Τρίβολο» μὲ τὴ συνεργασίαν του, τέλειωσε τὸ νέο του θεατρικὸν ἔργο «Τὸ 3^ο Πάτωμα». Πρόκειται περὶ ἀριστουργήματος, ὅπως μᾶς βεβαιώνει ὁ ἴδιος ὁ συγγραφεὺς, ποῦ ξέρετε πόσο φειδωλὸς εἶνε σὲ αὐτοεπαίνους. Γιὰ νὰ τὸ παινεῖσαι λοιπόν, θὰ πεί πὼς εἶνε ἔργο ποῦ θὰ κάνει κρότο.

Ὅσο γιὰ τὸν τίτλο ποῦ θυμίζει λέει, τὸ «3^ο Πάτωμα» δὲν ἔχει καμιά σημασία, διότι στὸν τόπον μας τὰ σπιτία εἶνε τὸ πολὺ τρίπατα.

Ὁ φιλότεχνος κόσμος θὰ περιμένει βέβαια μὲ ἀνυπομονησίαν τὸ ἀνέβασμα τοῦ «3ου Πατώματος». Μὰ αὐτὸ δὲν εἶνε εὐκολο. Χρειάζεται θάσος βαρβάτος, σὰν τὸ συγγραφεὺς γιὰ νὰ τὸ καταπιαστῆ. Πρὸς τὸ παρὸν νομίζουμε πὼς θὰ μπορούσε νὰ ἰκανοποιηθῆ ἢ φιλολογικὴ περιέργεια τοῦ κύκλου τῶν διανοουμένων, μὲ ἀπλὴ ἀνάγνωσις τοῦ ἔργου στὸ σπιτί τοῦ Ποιητοῦ. Δὲν κοστίζει καὶ πολὺ ἡ ἀνάγνωσις. Μία ταμιτζάνα καλὸ κρασάκι καὶ πεντέξη ὀκάδες μῆλα γιὰ μεζέ. Στὴν ἀνάγκη ἄς γίνῃ καὶ ρεφενές. Ρίχνουμε τὴν ἰδέαν καὶ ἂν τὴν ἐγκρίνει ὁ κ. Λόντος ἐδῶ εἰμαστε.

Ποιητικὲς ἐρωτοτροπιῆς

Ἡ «Φέμινα» μᾶς ἔφερε καλλίφωνο ἀηδόνι. Καὶ ἡ φωνὴ του τὶς καρδιὰς ποῦ πάσχουν βαλσαμώνει. Μὰ καὶ ἡ θεὰ του τὸ νοῦ τοῦ ποιητοῦ ἀρπάζει. Καὶ εἰς τὰ ὕψη τοῦ οὐρανοῦ γιὰ μᾶς τὸν ἀνεβάζει.

Δῆμος Λόντος

Τούλάχιστον

Διαβάσαμε καὶ μεῖς, ὅπως καὶ ὁ ἄλλος κόσμος τῆ μετριόφρονα ἀνακοίνωσις τοῦ Δήμου μας γιὰ τὰ ἔργα ποῦ γενήκανε μὲς τὴν τρέχουσα διημέριον. Ἔργα πολλὰ καὶ μεγάλα πράγματι, ἀξία ἐνὸς ρέκτου Δημάρχου, ὅπως ὁ σεβαστὸς φίλος κ. Βοστάνης, τὰ ὅσα θὰ γίνων. Ἰδιαίτερος μᾶς ἐχαροποίησε ἡ ἔγκρισις τῶν προσχεδίων τοῦ Δ. Θεάτρου καὶ ἡ ἐπικειμένη ἔγκρισις τῶν σχεδίων καὶ μελετῶν. Ὅταν γίνῃ καὶ αὐτὴ τότε πιά τὸ ζήτημα τοῦ Δ. Θεάτρου μας θὰ ἔχει ξανάρτει ἐστὶν ἴδια θέσιν ποῦ τὸ εἶχαν ἀφήσει οἱ αἵρετοὶ Ἀρχοντες τοῦ Δήμου. Καὶ αὐτοί, ὡς γνωστόν, εἶχαν σχέδια πολλὰ ἔτοιμα καὶ ἀκριβοπληρωμένα μάλιστα, ποῦ μείνανε μόνον στὰ χαρτιά ὡς τώρα. Εὐχόμεθα αὐτὴ τὴν φορὰ νὰ προχωρήσῃ ἡ δουλιὰ τοῦλάχιστον μέχρι τοῦ θεμελίου λίθου.

Τὸ πάπλωμα;

Ὁ ἀπολογισμὸς τοῦ ἔργου τῆς Διοικήσεως τὸν Δῆμον Ἐπιτροπῆς εἶτανε λιγάκι λειψός. Ἐγραφε πόσα ἐξοδιστήκανε γιὰ ἔργα ὡς τώρα, χωρὶς νὰ ἀναφέρει καὶ πόσα ἐισπραχτήκανε καθὼς καὶ πόσα ὀπῆρχαν ἐστὶν κουρβανᾶ τοῦ Δήμου. Ὅταν ξέρει κανένας τί μᾶκρος ἔχει τὸ πάπλωμά του καταλαβαίνει ἂν εἶνε ἐν τάξει καὶ τὸ ξάπλωμα.

Νὰ μὴ βασκαδοῦνε!

Προχτὲς τῶν Ταξιαρχῶν ἡ Λιμενικὴ καὶ ὁ Δήμος βρεθῆκανε στὰ κουβαρνταλίκια τους. Ἀφήκανε τὰ φῶτα τῆς πόλεως καὶ τὴ γιρλάντα τοῦ λιμανιοῦ ἀναμμένα ὡς τὰ μεσάνυχτα, ἐπ' εὐκαιρίαν τῶν ἐλευθερίων, μολονότι ἡ σελήνη εἶχε ἀνατελεῖ ἀπὸ νωρὶς καὶ περίμενε νὰ κάνει τὴ φωτεινὴ βάρδια τῆς, ὅπως συνέβη καὶ τὴν τελευταία φορὰ ποῦ εἶχαμε φέστα μὲ πανσέληνον.

Εὐτυχὴς πεδερὸς

Προχθὲς ἐθεάθησαν ἐστὶν προκυμαίαν, συμπεριπατοῦντες οἱ δύο γαμπροὶ τοῦ κ. Πιττῆ, κ. κ. Σοφοκλῆς Τζιβόγλου καὶ Γρ. Σούγιουλιτῆς. Οἱ δύο ματαζανᾶκηδες ὅπως τὰ λέγανε καὶ γελοῦσανε, εἶχανε ὕψος εὐτυχισμένων ἀνθρώπων.

Καὶ γιὰ τὴν τάχα νὰ μὴ εἶνε; Ὁραῖες, μορφωμένες, νοικοκυρὲς καὶ πλούσιες γυναῖκες πήρανε. Τὶ τοὺς λείπει; Λίγο μπόι ἴσως. Ἀμ ὅσο μπόι τοὺς λείπει τόση ἐξυπνάδα καὶ δραστηριότητα ἔχουν στὸ ἐμπόριο καὶ στὲς ἐπιχειρήσεις. Αὐτοδημηουργήματα κ' οἱ δύο τους, ἀξίζουν πολὺ περισσότερο ἀπ' ὅσο βαροῦν. Ὁ «Τρίβολος» λυπεῖται εὐκρινῶς διότι ἡ κόρη του, εἶνε μικρὴ ἀκόμα. Ἄν εἶτανε σὲ ὄρα γάμου θὰ διεκδικούσε τὴ μισὴ τοῦλάχιστον εὐτυχία τοῦ κ. Πιττῆ, ἔστω καὶ ἂν ἐπρόκειτο νὰ διεξαγάγει ἀγῶνα ἀνισὸν παλαίβοντα κατὰ τοῦ Αἰγυπτιακοῦ χρυσοῦ μὲ μόνον δῖπλον τὸν ἀτελὴ δημοσιογραφικὸν χάρτην.

Τὰ Γιαννάκια

Γέμισε ὁ κόσμος νεοσυλλεκέτσια. Γυρίζουν στοὺς δρόμους σὰ ψάρια ποδχουν χαμένα τὰ νερά τους. Σὲ λίγο θάχουνε γίνῃ Ἀρηφῶλαι λεβέντες, ποῦ θὰ πατοῦν καὶ θὰ τρέμῃ ἡ γῆ.